

Exercici 3

[2 punts: 1 punt per cada qüestió]

Llegiu el text següent i responeu a les qüestions que us plantegem a continuació.

Lectura a primera vista

Gairebé tota la nostra lectura de les paraules és a primera vista. Si no és que estiguem intentant memoritzar un text o l'estiguem estudiant amb una finalitat professional, el més normal és llegir un text una sola vegada, i esperem que això satisfaci plenament els nostres propòsits. Contràriament, a molts músics els resulta molt difícil la lectura fluida a primera vista, i ha de ser molt valent l'interpret que s'atreveixi a pujar dalt d'un escenari sense haver llegit prèviament el material que ha d'interpretar.

Pot contribuir a explicar, en part, aquesta diferència el fet que, així com la lectura fluida del llenguatge a primera vista és necessària per a dur una vida normal dins la nostra cultura, no passa el mateix en el cas de la música. Es desplega un esforç educatiu enorme per a aconseguir que els nens aprenguin a llegir de manera raonablement fluida. En canvi, no és necessari que els nens posseeixin una bona capacitat de lectura a primera vista perquè tinguin èxit en tasques musicals convencionals, perquè la majoria permeten, i fins i tot assumeixen, un assaig intens. Així és que la lectura a primera vista de la música ni s'ensenya de manera tan rigorosa ni s'ensenya de tan petit com s'acostuma a fer amb la lectura del llenguatge.

També hi ha altres factors. Els nens són usuaris d'un llenguatge fluid abans d'aprendre a llegir, mentre que rarament mostren aquesta fluïdesa per a la interpretació musical. La majoria dels infants aprenen una nova destresa musical interpretativa, com pot ser tocar un instrument, *a la vegada que* estudien com llegir música. Aquesta doble tasca pot produir una sobrecàrrega que es pot resoldre memoritzant a la mínima ocasió cada nova peça de manera que la seva interpretació no depengui de la capacitat de lectura. I el resultat de tot plegat és que molt pocs músics practiquen de forma continuada la lectura musical. Algunes tècniques educatives modernes intenten evitar aquest problema mitjançant la potenciació de la pràctica interpretativa del nen abans d'introduir la notació musical (per exemple, el mètode Suzuki per a aprendre a tocar el violí).

Finalment, i potser aquest fet és el més important, el *criteri* que regeix la bona lectura del llenguatge és més lax que els criteris per a la lectura musical. En la lectura del llenguatge, en la majoria dels casos, en tenim prou amb determinar el significat pràctic del text. Aquesta lectura s'acostuma a fer en silenci i, quan llegim en veu alta, no se'ns demana res més que la capacitat d'emetre les paraules correctes en l'ordre seqüencial correcte. En canvi, la lectura musical requereix l'execució de respostes complexes que tenen molt poc marge per a les desviacions en temps i qualitat. L'única tasca lingüística amb exigències d'interpretació semblants a la tasca musical és la de recitar de manera espontània algun fragment de bona literatura, amb la incorporació de totes les fluctuacions de la veu, l'expressió i el temps que podríem esperar que utilitzés un actor de primera fila.

La pregunta que molts músics es fan és què fa falta per a ser un bon lector de música. Aquesta pregunta inclou dues preocupacions diferents —primera, quines característiques ha de tenir un lector amb fluïdesa, i segona, què ha de fer un mal lector per a aconseguir fluïdesa. És un fet desafortunat, però inevitable, que una resposta raonablement completa a la primera pregunta no ha de desembocar necessàriament en receptes per a contestar la segona. Per exemple, del fet de constatar que els lectors amb fluïdesa solen avançar amb la mirada més que els mals lectors, no se'n desprèn automàticament la recepta de fer practicar als mals lectors d'avançar amb la mirada. Podria ser que la capacitat més gran per a preveure fos el resultat d'alguna altra habilitat, com la capacitat per a detectar patrons o estructures en la partitura, i el simple fet d'intentar avançar amb la mirada no fes millorar *aquesta* destresa.

Traducció i adaptació feta a partir del text de

John A. SLOBODA. *La mente musical: la psicología cognitiva de la música*. Madrid: Antonio Machado Libros, 2012

1. Exposeu dos dels motius pels quals, segons l'autor, a un estudiant de música li és tan difícil aprendre a llegir partitures a primera vista.

2. En l'últim paràgraf, l'autor formula dues preguntes. Per què la resposta a la primera no serveix per a trobar una resposta automàtica a la segona?

FORMACIOMIRO.COM
PART D'UN EXAMEN OFICIAL